

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/33/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112218263
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112218263.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci navrhovateľa: K. I., nar. X. O. XXXX, bytom T., I. XXXX/X, zastúpeného splnomocnenkyňou: J. I., nar. X. I. XXXX, bytom T., I. XXXX/X, proti odporcovi: T. I., nar. XX. V. XXXX, bytom T., I. XXXX/XX, zastúpeného advokátkou: Iveta Orlíková, Trnava, Kapitulská č. 6, o určenie výživného, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. januára 2014 č. k. 20P/327/2012-108 v znení opravného uznesenia rovnakého súdu z 12. mája 2014 č. k. 20P/327/2012-131 a o odvolaní navrhovateľa proti dopĺňaciemu rozsudku rovnakého súdu zo 17. septembra 2014 č. k. 20P/327/2012-139 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v znení dopĺňacieho rozsudku k nemu v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa výživného nad 100 eur mesačne do 150 eur mesačne od 9. mája 2013 p o t v r d z u j e a vo vyhovujúcej časti vo veci samej ho m e n í tak, že odporca je povinný platiť navrhovateľovi do jeho rúk počnúc 9. májom 2013 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred výživné 100 eur mesačne.

V časti zročného výživného rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia k nemu m e n í tak, že zročné výživné za obdobie od 9. mája 2013 do 30. apríla 2015 v sume 1.174,19 eur odporcovi povoľuje zaplatiť v splátkach po 40 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

V časti vyslovenia o nezmenení „citovaného“ rozsudku opravné uznesenie súdu prvého stupňa r u š í .

V časti trov konania dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že odporcovi n e p r i z n á v a náhradu trov prvostupňového konania.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že s účinnosťou od 9. mája 2013 zaviazal odporcu platiť navrhovateľovi na jeho výživu mesačné výživné vo výške 100 eur, ktoré výživné bude odporca navrhovateľovi pravidelne zasielať vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k jeho rukám. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 62 ods. 1 a 2 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení), vecne dôvodil, že pri stanovovaní výživného vychádzal zo súčasných zárobkových možností a schopností odporcu,

ktorého súčasný mesačný zárobok je 500 eur, má 1 ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej S., ktorej mu bolo súdom určené platiť výživné 70 eur mesačne a tiež vzal do úvahy aj zdokladované náklady, ktoré odporca mesačne vynakladá; u navrhovateľa bral do úvahy, že síce študuje a nie je zárobkovo činný, avšak môže si brigádnicke privyrobiť a takto si zlepšiť svoju finančnú situáciu. Mal za to, že navrhovateľom zdokladované náklady nie sú takými nákladmi, aby odporca musel na výživu navrhovateľa prispievať mesačne sumou 250 eur (poznámka odvolacieho súdu navrhovateľ sa návrhom domáhal určenia výživného v sume 250 eur mesačne od podania návrhu 13.9.2012, odporca navrhoval výživné 50 eur mesačne od právoplatnosti rozvodu 9.5.2013), sumu 100 eur považoval nateraz za primeranú sumu na úhradu všetkých nákladov navrhovateľa. Opravným uznesením súd prvého stupňa opravil výrok napadnutého rozsudku tak, že výrok má správne znieť: „Súd s účinnosťou od 9.5.2013 zaväzuje platiť odporcu navrhovateľovi na jeho výživu mesačné výživné vo výške 100 eur, ktoré výživné bude odporca navrhovateľovi pravidelne zasielať vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k jeho rukám; Nedoplatok na výživnom za obdobie od 9.5.2013 do 22.1.2014 v celkovej výške 900 eur súd zaväzuje odporcu splácať v splátkach po 40 eur mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok; Vo zvyšku zostáva citovaný rozsudok nezmenený.“ Právne uznesenie odôvodnil ust. § 164 veta prvá, druhá a tretia O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potrebou zosúladenia výroku v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku s jeho vyhlásenou podobou.

Napadnutým doplniacim rozsudkom súd prvého stupňa doplnil napadnutý rozsudok tak, že vo zvyšku sa návrh navrhovateľa zamietá a výrokom, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej neodôvodnil, vecne len potrebou zamietnutia návrhu v zostávajúcej časti, v časti o trovách konania ho odôvodnil len právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p..

Proti rozsudku podal včas odvolanie odporca s návrhom na jeho zmenu určením výživného iba vo výške 50 eur mesačne. Dôvodil, že jednorazový príjem navrhovateľa 1.853 eur (vyplatené životné poistenie, ktoré uhradili rodičia navrhovateľa) je dostačujúci na pokrytie jeho doterajších i súčasných nákladov spojených so štúdiom a jeho potrieb, pretože neuhrádza žiadne náklady spojené s bývaním, stravovaním, nemá žiadne mimoškolské aktivity, nemá žiadne osobitné koníčky, žiadne zdravotné problémy (navrhovateľom tvrdená potreba operácie očí je len estetickým zákrokom), ktoré by požadovali financie navyše a je schopný si svoje potreby vykrývať i brigádnicke činnosťou. Považoval za nejasný spôsob výpočtu výživného, nebolo mu jasné ktoré náklady navrhovateľa súd pri určení výšky výživného akceptoval a či bol zohľadnený príjem navrhovateľa 1.853 eur. Mal za to, že stanovenie výšky výživného na navrhovateľa v sume 100 eur mesačne je vzhľadom na príjem odporcu (500 eur) a existenciu vyživovacej povinnosti odporcu k mal. S. v sume 70 eur mesačne, privysoké.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril písomným podaním z 26.3.2014 tak, že navrhol zmenu napadnutého rozsudku určením výživného v sume 150 eur mesačne s účinnosťou od 9.5.2013 a uložením odporcovi uhradiť nedoplatok na výživnom v splátkach pod následkom straty výhody splátok. Takéto jeho podanie odvolací súd posúdil podľa jeho obsahu ako odvolanie proti doplniacemu rozsudku, keďže až týmto došlo k zvyškovému zamietnutiu návrhu navrhovateľa nad sumu 100 eur výživného. Navrhovateľ v podaní poukázal aj na nezhodu medzi výrokom rozsudku vyhláseným na pojednávaní a výrokom rozsudku v jeho písomnom vyhotovení a žiadal odstrániť tento nedostatok. Poukázal na zbytočné výdavky odporcu na právne služby, fajčenie a osobné motorové vozidlo Renault Scenic (pohonné hmoty, servisné prehliadky, letné/zimné pneumatiky, poistenie), mal za to, že odporcova dohodnutá mzda 500 eur pôsobí nevieryhodne. Operácia očí, ktorú by mal navrhovateľ absolvovať nie je estetickou operáciou, ale ide o operáciu v záujme zachovania funkčnosti jeho zraku, ide o jednorazový operačný zákrok v hodnote 823 až 953 eur, ktorý odstráni jeho zrakovú vadu, čo mu ušetrí mesačné náklady na kontaktné šošovky a okuliare s dioptriou +4. Navrhovateľ je študentom Slovenskej technickej univerzity v študijnom programe priestorové plánovanie, s čím sú spojené zvýšené náklady pre potrebu cestovať kvôli zápočtovým prácam po Slovensku v rámci zadanej úlohy.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolaní oboch účastníkov (teda na základe odvolania navrhovateľa právne len v zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa výživného nad 100 eur mesačne do 150 eur mesačne od 9.5.2013, na základe

odvolania odporcu vo vyhovujúcej časti veci samej, týkajúcej sa výživného nad 50 eur mesačne do 100 eur mesačne od 9.5.2013 a v od spôsobu rozhodnutia o požiadavkách odvolateľov v takýchto častiach závislých rozhodnutiach o zročnom výživnom aj o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní, doplnil dokazovanie výsluchom oboch účastníkov konania, ako aj obsahom viacerých listín (najmä doplňujúcich potvrdení o príjmoch oboch účastníkov a matky navrhovateľa, potvrdeniami o poberaní nemocenských dávok odporcom, rozhodnutiami o jeho zaevidovaní i vyradení z evidencie uchádzačov o zamestnanie, potvrdením o štúdiu navrhovateľa, rozvodovým spisom rodičov navrhovateľa, dokladmi o platbách výživného) a dospel k záveru, že odvolania účastníkov nie sú dôvodné a rozsudok i doplniací rozsudok v odvolaniami napadnutých častiach vo veci samej, týkajúcej sa bežného výživného treba (navzdory určitým formulačným nesprávnostiam, vyžadujúcim si formálnu zmenu rozhodnutia) považovať za vecne správny, nakoľko súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere odôvodňujúcej prístupenie ním k rozhodnutiu a vec i správne posúdil po právnej stránke.

Predovšetkým sa však žiada uviesť, že odvolací súd (zhodne so súdom prvého stupňa) nemal v prejednávanej veci pochybnosti o potrebe určenia výživného majúceho sa platiť navrhovateľovi zo strany odporcu (jeho otca). I keď samotná existencia takejto povinnosti sa nespochybňovala ani odvolaním, už na tomto mieste sa žiada uviesť a to aj so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu v tejto veci, že návrh už plnoletého dieťaťa na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti k nemu zo strany len jedného rodiča je obvyklým právom predpokladaným prostriedkom na odstránenie stavu, pri ktorom na jednej strane rozpad vzťahu (často i manželstva) rodičov dieťaťa spôsobil prerušenie ich spolužitia a spravidla i nasledovanie dieťaťom či prípadne i viacerými deťmi len jedného z rodičov (takže sa tu niekdajšia spoločná domácnosť všetkých spoločne posudzovaných a v opisovanom smere zainteresovaných osôb transformovala na neskoršiu spoločnú domácnosť jedného rodiča s deťmi a ďalšiu samostatnú jednotku predstavovanú druhým rodičom) a na druhej strane sa potreba úpravy výkonu rodičovských práv a povinností rodičov v súvislosti s rozvodom manželstva mohla dotknúť len tých detí, ktoré v čase do úvahy prichádzajúceho rozhodovania súdu boli ešte maloleté. Žiaden právny význam tu pritom nemá, či k dovŕšeniu plnoletosti detí (či aj len niektorého z nich, o aký prípad šlo práve u navrhovateľa) došlo už pred začatím konania o rozvod manželstva (s ktorým konaním je zo zákona spojené konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, tu por. i § 113 ods. 1 O. s. p.), alebo sa tak stalo až v priebehu príslušného konania (avšak zároveň ešte pred jeho právoplatným skončením), nakoľko oba spomenuté prípady so sebou nesú ako následok nemožnosť vyporiadania sa aj s otázkou úpravy výkonu rodičovských a práv a povinností k už plnoletému dieťaťu v tzv. rozvodovom konaní. Okolnosť spolužitia už plnoletého dieťaťa v prípadoch priblížených vyššie v rámci domácnosti zdieľanej len s jedným jeho rodičom je pritom dôvodom, pre ktorý sa v zmysle požiadavky už plnoletého dieťaťa (uplatnenej návrhom na začatie súdneho konania) obdobne ako v prípadoch ešte maloletých detí rozhoduje len o miere vyživovacej povinnosti toho rodiča, s ktorým dieťa nežije v spoločnej domácnosti - čiže s tým, ktorý buď stav nedostatku vlastnej osobnej starostlivosti o maloleté dieťa alebo (aj) stav neplnenia vyživovacej povinnosti k dieťaťu žijúcemu inde než s ním (výživou povinným rodičom) má vynahrádzať poskytovaním peňažných súm slúžiacich na úhradu potrieb dieťaťa (v intenciách prejednávanej veci bol takýmto rodičom navrhovateľa jeho otec, čiže odporca). Tu inak je bez zásadného významu, či vedenie spoločnej domácnosti dieťaťa s niektorým jeho rodičom má i v čase štúdia dieťaťa mimo miesta trvalého bydliska charakter prakticky nepretržitý, alebo je naopak limitované napr. obdobiami často najmä víkendových návratov dieťaťa z miesta jeho obvyklého týždňového pobytu; pretože táto okolnosť sa zásadne vyhodnocuje len pri posudzovaní miery vyživovacej povinnosti druhého rodiča dieťaťa (v tejto veci matky navrhovateľa) ako otázky predbežnej. Za zásadu napokon treba považovať, že bez ohľadu na intenzitu prebývania dieťaťa v spoločnej domácnosti s niektorým jeho rodičom treba považovať za vylúčené, aby uvažovaná miera vyživovacej povinnosti rodiča čo i len sčasti uspokojujúceho potreby dieťaťa aj inak než výživným mohla byť vyššou než miera vyživovacej povinnosti toho rodiča, ktorý svoju vyživovaciu povinnosť plní výlučne platením výživného; čím je napokon daná aj bezpredmetnosť úvah o pomere výšok príjmov oboch výživou povinných rodičov. Z hľadiska finančného vyčíslenia potrieb dieťaťa totiž nie je možné, aby sa na takto vznikajúcich nákladoch podieľal rodič uspokojujúci potreby dieťaťa len výživným v nižšom než polovičnom rozsahu (i pri pripustení úplnej straty vykrývania vyživovacej povinnosti druhého rodiča k dieťaťu inak šlo by usúdiť nanajvýš na vyrovnanie sa vyživovacích povinností).

Medzi účastníkmi v prejednávanej veci nebolo sporu o samotnej existencii vyživovacej povinnosti oboch rodičov navrhovateľa k takémuto ich spoločnému (dnes už plnoletému) dieťaťu, ale zjavnou príčinou

ocitnutia sa takejto veci najskôr na súde prvého stupňa a následne i na súde tunajšom boli len odchylné predstavy navrhovateľa a odporcu (v osobe otca navrhovateľa) o miere uspokojovania takejto povinnosti.

Zaiste niet pochyby o tom, že ani v takejto situácii nie je určenie výživného pre už plnoleté dieťa zo strany toho rodiča, ktorému v minulosti takto výživné určované nebolo, nevyhnutnosťou, predpokladom neexistencie sporu je však schopnosť výživou oprávneného a výživou povinného sa o tomto dohodnúť. V opačnom prípade (o aký jednoznačne šlo aj v tejto veci) musí potom rozhodnúť súd, aj ten však musí hľadieť na kritérium proporcionality.

Podľa § 62 ods. 2 vety prvej Zák. o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a podľa odseku 4 vety prvej rovnakého ustanovenia pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará.

Pri vyjdení z obsahu zhora citovanej úpravy bolo treba za základ úvah o miere vyživovacej povinnosti odporcu vziať jednak to, že je tu povinnosť oboch rodičov prispievať na výživu detí úmerne schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom toho - ktorého výživou povinného rodiča, ako i to, že je tu opodstatnenosť zohľadnenia i osobnej starostlivosti niektorého z rodičov o dieťa a tiež miery takejto starostlivosti (toto opäť pri úvahách o miere vyživovacej povinnosti oboch rodičov a to vrátane len predbežného vyriešenia si otázky vyživovacej povinnosti toho rodiča, ktorého vedenie spoločnej domácnosti s už plnoletým dieťaťom disponuje i na výkon osobnej starostlivosti či na čokoľvek, čo pod tým u plnoletého dieťaťa ešte možno rozumieť).

Ak totiž východiskom pre aspoň čiastočne objektivizovateľné závery o primeranosti aj v tejto veci mal byť predpoklad (predstavujúci výraz ustálenej rozhodovacej praxe, teda judikatúry Krajského súdu v Trnave v príslušnej oblasti, od ktorej ani tu nebol dôvod ustupovať), že z čistého mesačného príjmu zamestnaného rodiča zo zamestnania alebo z iných príjmov slúžiacich ako náhrada za takýto príjem (jeho ekvivalent) treba na vyživovacie povinnosti počítvať s percentuálnym podielom 20 - 25% z takéhoto príjmu (v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134), výživné požadované návrhom v tejto veci (250 eur) by bolo v rámci takto ustanoveného rozpätia pri kalkulácii s príjmom odporcu okolo 1.000 eur (z ktorých 20% činí 200 eur a 25% 250 eur).

Nakoľko však priemerný čistý mesačný príjem odporcu v období od 1.12.2012 do 30.4.2013 (obdobie 5 ucelených mesiacov trvajúceho zamestnania odporcu, predchádzajúce 9. máju 2013, od ktorého dňa určenie výživného zostalo predmetom konania v prejednávanej veci) bol 659 eur, práve to pri odvodení hraníc primeraného výživného zo strany odporcu od takéhoto príjmu muselo znamenať, že na primeranosť by bolo treba usudzovať len v rámci rozpätia súm 131,80 eur (20% zo 659 eur) a 164,75 eur (25% z rovnakej sumy) a práve toto bol tzv. odrazový mostík pre určenie takej výšky výživného, u ktorej by sa dalo odôvodnene usudzovať na primeranosť. Keďže ale naznačené pravidlo sa priamo týka len prípadu, keď tu nie sú ďalšie vyživovacie povinnosti, žiada sa ho doplniť i tým, že v prípade existencie viacerých vyživovacích povinností zaťažujúcich tú istú výživou povinnú osobu je namieste pracovať s úvahou o potrebe podieľania sa všetkými výživou oprávnenými osobami na vyššie vymedzenom percentuálnom výseku z príjmu osoby výživou povinnej, pričom v takomto prípade zjavne treba ako so základom pracovať skôr s hornou hranicou nastaveného rozpätia. Keďže právoplatným súdnym rozhodnutím (rozsudok Okresného súdu Trnava zo 14.11.2012 č. k. 20P/150/2012-56 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 6.5.2013 č. k. 11CoP/12/2013-119) bolo odporcovi uložené platiť sestre navrhovateľa - mal. S. výživné v sume 70 eur mesačne s účinnosťou od 9.5.2013, potom treba súhlasiť so súdom prvého stupňa, že už zistenia zhora postačovali pre záver o určení výživného navrhovateľovi od odporcu sumou 100 eur mesačne, keďže žiadne iné okolnosti na takomto ustálení miery vyživovacej povinnosti odporcu nemohli by nič zmeniť (najmä akékoľvek lepšie pomery matky navrhovateľa by sa nemohli podpísať na čo i len predbežne ustálenej vyššej miere jej vyživovacej povinnosti, ak tu spolužitie s navrhovateľom v spoločnej domácnosti hovorilo v prospech nižšieho alebo nanajvýš rovnakého podielu tohto rodiča na výživnom patriacom navrhovateľovi v súhrne od oboch jeho rodičov a takto z povahy veci aj vylučovalo, aby sa dalo pracovať s úvahou o takej miere vyživovacej

povinnosti matky navrhovateľa, ktorá by mala byť vyššou než tá odporcu). Pokiaľ čistý príjem odporcu v spoločnosti N. Z. a.s. (po zmene obchodného mena K. & V. T. a.s.) od 01/2013 do 11/2013 (kedy skončil pracovný pomer odporcu) bol 7.130,41 eur + nemocenské dávky za mesiace 7/2013, 11/2013 a 12/2013 v sume 231,60 eur = 7.362,01 eur :11 mesiacov = priemerný čistý mesačný príjem 669,27 eur a následne sa odporca od 2.12.2013 zamestnal v spoločnosti I. I. a.s. T., kde dosiahol za obdobie od 12/2013 do 03/2015 priemerný čistý mesačný príjem 426 eur resp. za ucelený rok 2014 priemerný čistý mesačný príjem 415 eur, teda o viac ako 200 eur nižší ako u predchádzajúceho zamestnávateľa, odvolací súd potom nevidel dôvod pre určenie inej výšky výživného za obdobie odkedy je odporca zamestnaný u aktuálneho zamestnávateľa, majúc za to, že tu nie je žiaden objektívny dôvod pre prijatie zamestnania odporcom s príjmom o viac ako 200 eur nižším ako v doterajšom zamestnaní, keď je zjavne v schopnostiach a možnostiach odporcu dosahovať vyšší príjem. Určená výška výživného od odporcu v sume 100 eur mesačne i v prípade zaplatenia rovnakej sumy výživného aj zo strany matky navrhovateľa (ktorá v roku 2013 dosahovala priemerný čistý mesačný príjem 676 eur, a v roku 2014 v sume 700 eur) pokryje iba základné potreby navrhovateľa, avšak vzhľadom na príjem odporcu nebolo možné určiť mu vyššie výživné. Jednorazový príjem navrhovateľa z vyplatenej poisťky bol podľa vykonaného dokazovania čiastočne použitý na pokrytie zvýšených nákladov v súvislosti so štúdiom navrhovateľa na vysokej škole a nebol tu dôvod namietat aby bol vo zvyšku použitý na operáciu očí, ktorú v prípade výšky dioptrií +4 pri špecifickom študijnom odbore navrhovateľa podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať iba za estetickú operáciu. Rovnako príjmy navrhovateľa z brigádnickej činnosti nie sú stálymi príjmami a z vykonaného dokazovania sa podáva, že museli slúžiť aj tieto na pokrytie zvýšených nákladov v súvislosti so štúdiom, zdokladovaných navrhovateľom a slúži ku cti navrhovateľa, že popri náročnom štúdiu vykonával aj brigádnicú činnosť za účelom pokrytia jeho nákladov nekrytých výživným od rodičov.

Preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa v znení dopĺňacieho rozsudku k nemu v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa výživného nad 100 eur mesačne do 150 eur mesačne od 9. mája 2013 potvrdil a vo vyhovujúcej časti vo veci samej ho podľa § 220 O. s. p. iba formálne zmenil (v tejto časti šlo len právne o zmenu rozsudku podľa § 220 O. s. p., fakticky však išlo o jeho potvrdenie podľa § 219 rovnakého zákona) spôsobom pojatým do prvej vety výroku tohto svojho rozsudku (tak, že odporca je povinný platiť navrhovateľovi do jeho rúk počnúc 9. májom 2013 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred výživné 100 eur mesačne), a to iba z dôvodu potreby korigovania formulačných nesprávností výroku. Významnou charakteristikou výroku je totiž jeho určitosť. Vo výroku rozsudku súd má používať termíny, pojmy a spojenia, ktoré sú obsiahnuté vo všeobecne záväznom právnom predpise a ktoré majú svoj význam (zmysel). Súčasťou určitosti výroku je aj to, že výrok musí byť svojou formuláciou v súlade s dovolenými spôsobmi súdnej exekúcie, inak v prípade, ak by uložená povinnosť nebola dobrovoľne splnená, nebol by nútene vykonateľný.

Dôsledkom uplynutia času od rozhodnutia súdu prvého stupňa do rozhodnutia odvolacieho súdu týmto rozsudkom bolo, že za správny už nešlo považovať rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia pokiaľ šlo o závislé rozhodnutie o zročnom výživnom.

V čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zročným už výživné za obdobie od 9. mája 2013 do 30. apríla 2015 (do posledného dňa mesiaca, v ktorom o výživnom rozhodoval odvolací súd, ktorý tak zároveň robil až po dni splatnosti bežného výživného v príslušnom mesiaci, kedy už bolo zročným výživné za celý mesiac - inak podobne ako pri rozhodovaní napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa až 22. deň v januári 2014, z ktorého dôvodu tam nemohlo byť správnym ohraničenie zročného výživného už takým a nie až posledným dňom mesiaca).

Odporca za takéto obdobie mal navrhovateľovi zaplatiť celkom 2.374,19 eur ($100 : 31 \times 23 = 74,19$ eur za pomernú časť mesiaca máj 2013 a $23 \times 100 = 2.300$ za ucelené mesiace počnúc júnom 2013 a končiac aprílom 2015). Na takúto sumu pri účastníkmi zhodne potvrdenom platení odporcom až do rozhodnutia odvolacieho súdu týmto rozsudkom sumy 50 eur mesačne potom k času rozhodovania odvolacím súdom zaplatených bolo 1.200 eur (24×50), takže výšku zročného výživného bolo treba určiť ako rozdiel takýchto súm, čiže sumou 1.174,19 eur.

Vypočítaná suma zročného výživného bola tak vysokou (presahovala mesačný príjem odporcu), že i podľa odvolacieho súdu bolo namieste povolenie splátok podľa § 160 ods. 1 O. s. p. a to nielen pre zachovanie možnosti odporcu platiť primárne bežné výživné (v záujme nenarastania dlhu, aby tak uloženie povinnosti nepôsobilo demotivačne), ale i pre potrebu uplatnenia aj v tejto veci zásady známej z rozhodovania tunajšieho súdu v iných veciach, týkajúcich sa výživného, podľa ktorej je v záujme výživou oprávneného, pokiaľ mu prinajmenšom po istý čas bude zaručovaný do istej miery zvýšený štandard (tým, že až do zaplatenia zročného výživného sa mu bude reálne dostávať sumy zodpovedajúcej súčtu platieb bežného a splátok zročného výživného). Výpočet reflektoval na tradičné (ustálenou rozhodovacou praxou súdov v príslušnej oblasti rešpektované) rozloženie splátok tak, aby k splneniu povinnosti celkom došlo najneskôr do troch rokov po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola takáto výhoda poskytnutá (1.174,19 eur : 36 = 32,62), pri určení výšky splátky 40 eur mesačne by malo k zaplateniu dlhu na zročnom výživnom dôjsť už do 30 mesiacov.

Toto boli dôvody rozhodnutia podľa § 220 O. s. p. tak, ako to vyplýva z druhej vety výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

V časti vyslovenia o nezmenení „citovaného“ rozsudku však opravné uznesenie súdu prvého stupňa odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. i/zrušil, tak ako je to uvedené v tretej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu, a to pre nadbytočnosť takéhoto výroku a zároveň z dôvodu, že takýto výrok nebol súčasťou výroku rozsudku vyhláseného na pojednávaní súdu prvého stupňa.

Odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil dopĺňací rozsudok v časti o trovách konania tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov prvostupňového konania, keďže odporca mal v konaní pred súdom prvého stupňa len čiastočný úspech, z ktorého dôvodu by prichádzala do úvahy aplikácia ust. § 142 ods. 2 O. s. p., avšak obaja účastníci na pojednávaní odvolacieho súdu uviedli, že náhradu trov prvostupňového ani odvolacieho konania si neuplatňujú a súd o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje iba na návrh.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. tak ako je to uvedené v piatej vete výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu, keďže účastníci si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a pomer úspechu a neúspechu účastníkov sa v odvolacom konaní vyrovnal.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom nebudú (s)plnené dobrovoľne za určených podmienok, možno sa ich splnenia, resp. i splnenia celého dlhu na zročnom výživnom či jeho zvyšku, domáhať exekučne.